

КРАВАТА ИДЕ!

Разказ, илюстриран от В. Лазаркевич.

I.

До обед децата чистиха обора. Най-голямото братче закова счупеното кринче и забърка в него трички. Двете момиченца сложиха чисто сенце в яслите.

След обед не ги свъртя вече в къщи. Всички излязоха на улицата да посрещнат кравата, която майка им и баба им отидоха да купят от пазаря.

— Батю, бяла ли или сива ще бжде кравата? — попита малкия Митко.

— Бяла, бяла, с големи рога и дълга опашка! — отговори по-голямото момиченце.

— Не, аз казвам сива! — намеси се по-малкото сестриче. — И ще я кржстим Сивушка. А като се отели, теленцето ѝ ще бжде беличко със черни очички.

— И ще му вържем червено герданче със звънче, нали батю? — рече Митко.

— Тя да дойде кравата, че за теленцето после ще приказваме, — отговори батето и току поглеждаше, дали не ще се зададат отдолу по пътя майка му и баба му.

II.

Децата постояха, постояха на улицата, па излязоха вън от селото. И там чакаха дълго и нетърпеливо. Най-после се зададоха по пътя две жени и една крава. Децата викнаха радостно и хукнаха да посрещнат кравата. Майка им я водеше, а баба Гина я караше с една вършинка отзаде.

— Радвайте се, дечица! — каза майката, като гладеше кравата по челото. — Имаме си вече кравица. Ще хапнем и ние млечице.

— Колко е хубава! — извика по-голямото сестриче.

— Ама не е бяла. Не можа да познаеш! — обади се по-малкото.

— И сива не е. И ти не позна. Пжстра пжструша!

— Аз ѝ нося сенце да си хапне, — каза по-голямото братче и поднесе една стиска сено към устата на кравата.

— Хапни, Пжструшке, хапни, душке, добави по-голямото момиче. — Тука с малко сенце те посрещаме. Ала в обора сме приготвили повече.

